

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Η χρυσή σφαίρα του ‘Ισπανού αξιωματικού. Καβούρ και Γαριβάλδης. Διπλωματία και πατριωτισμός. ‘Η φυσιογνωμία των ήθοποιών. ‘Ενα μάθημα πολιτικής εὐπρεπείας. ‘Ο κουρεὺς πού ἔγραφε τραγωδίες, κ.λ.π. κ.λ.π.

‘Όταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Α΄ ἠττήθη στὴν περίφημη μάχη τῆς Πάθιας ἀπὸ τοὺς ‘Ισπανοὺς, ἔνας ‘Ισπανὸς ἀξιωματικὸς τὸν πλησίασε καὶ ἀποκαλυ-

μοιάζει μὲ ὄλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ἐκτὸς ἀπὸ τῆ δική σας. Πῶς, λοιπὸν, θέλετε νὰ σᾶς κάνω νὰ μοιάζετε;

‘Ο Κασσανιάκ, ὁ διάσημος γιὰ τὴ μαχητικότητά του Γάλλος πολιτικὸς καὶ δημοσιογράφος, ἔλαβε μιά μέρα ἕνα καλὸ μάθημα συμπεριφορᾶς καὶ εὐπρεπείας ἀπὸ κάποιον βουλευτὴ τῆς δεξιᾶς, ὀνομαζόμενον Μπαρριέ. Σὲ μιά συνεδρίασι τῆς Βουλῆς, ἐνῶ ὁ Μπαρριέ ἀγόρευε γιὰ ἕνα σοβαρὸ ζήτημα, ἔξαφνα μιά θροντερὴ φωνὴ τὸν διέκοψε, λέγοντας:

— Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια!

‘Ο ρήτωρ σταμάτησε τὴν ἀγόρευσί του καὶ μὲ τὸ ἀγανακτισμένον ὕφος ἀνθρώπου πού προσεβλήθη ρώτησε:

— Ποιὸς εἶπε ὅτι αὐτὰ πού λέω δὲν εἶν’ ἀλήθεια;

— Ἐγώ! ἀπάντησε μὲ στόμφο ὁ Κασσανιάκ.

‘Ο Μπαρριέ τὸν κύτταξε καλὰ καὶ, ξαναπαίρνοντας ἀδιάφορο ὕφος, εἶπε:

— ‘Αφοῦ εἶστε σεῖς, δὲν ἔχει καμμιά σημασία ἡ διακοπὴ σας καὶ ἐξακολουθῶ...

‘Η ἐντύπωσι πού ἔκανε ἡ τόσο λεπτὴ μὰ καὶ τόσο προσβλητικὴ αὐτὴ φράσις στὴ Βουλὴ, ἦταν τόση, ὥστε ὁ Κασσανιάκ, ἀπὸ τότε, ἔπαψε πειὰ νὰ διακόπῃ τοὺς ρήτορας.

‘Ο περρουκιέρης τοῦ Βολταίρου, κάποιος ‘Αντρέ, εἶχε τὴ μανία νὰ γράφῃ. Κάποτε λοιπὸν κάθησε καὶ σκάρωσε μιά ἔμμετρη πεντάπρακτὴ τραγωδίαν μὲ τὸν τίτλο: «‘Ο σεισμὸς τῆς Λισσαβῶνος» καὶ τὴν ἔστειλε στὸν διάσημο συγγραφέα. Σὲ λίγες μέρες δὲ, πῆγε καὶ τὸν ἐπεσκέφθη ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴ γνώμη του.

Τότε ὁ Βολταῖρος τοῦ ἀπάντησε χαρακτηριστικώτατα:

— Φτιάχνε περρουῦκες, μάστορ ‘Αντρέ! Φτιάχνε περρουῦκες!... Φτιάχνε περρουῦκες!...

Κάτι παρόμοιο συνέβη καὶ στὸν Βίκτωρα Οὐγκώ. ‘Ο ράφτης του, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ μανία νὰ γράφῃ ποιήματα τὸν ρώτησε μιά μέρα ποιὰ μέτρα εἶνε καλύτερα.

— Τὰ μέτρα πού μοῦ πῆρες στὴν... τελευταία μου φορεσιά! τοῦ ἀπάντησε ὁ ποιητὴς τῶν «Τραγουδιῶν τῶν Δρόμων καὶ τῶν Δασῶν».

‘Ο ‘Οσκάρο Οὐάιλντ, πρὶν ἀπὸ τὴ φυλάκισί του, ἦταν περιζήτητος στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τοῦ Λονδίνου καὶ δὲν γινότανε κοσμικὴ συγκέντρωσις ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ λείπῃ. Γενικὰ δὲ, κι’ ὁ ἴδιος φαινόταν νὰ ἐπιδιόκη τὴ συντροφιά τῶν ἀριστοκρατῶν.

Μιά μέρα λοιπὸν κάποιος φίλος του τὸν ρώτησε:

— ‘Απορῶ, πῶς ἀρέσει σὲ σένα, ἕναν ἄνθρωπο ἀνώτερο, νὰ συναναστρέφῃσαι τοὺς τύπους τῶν σαλονιῶν πού εἶνε ὄλοι σχεδὸν κοῦφοι κι’ ἀνόητοι.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ‘Οσκάρο Οὐάιλντ, μοῦ ἀρέσει νὰ τοὺς συναναστρέφωμαι γιὰ νὰ τοὺς... ἐξευτελίζω!...

Ρώτησαν κάποτε τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα ποιὰ θεωροῦσε ὡς τὴ μεγαλύτερη νίκη τῆς ζωῆς του.

— Τὴν κατάκτησι τῆς καρδιάς τῆς συζύγου μου ‘Ιωσηφίνας! ἀπάντησε ὁ μέγας στρατηλάτης.

‘Ο περρουκιέρης πού ἔγραφε τραγωδίες

κτόμενος μὲ σεβασμὸ μπροστά του, τοῦ εἶπε:

— ‘Όταν, Μεγαλειότατε, ἔμαθα πῶς θὰ γινότανε μάχη, ἔφτιαξα μιά σφαίρα ἀπὸ χρυσάφι πού τὴν προώριζα γιὰ τὴ Μεγαλειότητά σας κι’ ἄλλες ἔξι ἀπὸ ἀσημί πού τις προώριζα γιὰ τοὺς κυριωτέρους ἀξιωματικούς τῆς στρατιᾶς σας. Τis ἔξι ἀσημένιες τις χρησιμοποίησα, γιὰτι σκότωσα ἔξι ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους ἀξιωματικούς σας... Μὰ ἡ ἕκτη ἢ χρυσὴ μοῦ ἔμεινε, γιὰτι συλληφθήκατε αἰχμάλωτος. ‘Επιτρέψατέ μου λοιπὸν νὰ σᾶς τὴν προσφέρω γιὰ νὰ τὴν προσθέσετε στὰ λύτρα σας!

‘Ο μέγας πολιτικὸς τῆς ‘Ιταλίας Καβούρ ὑποστήριζε πάντοτε κρυφὰ τὸν Γαριβάλδη στὴν ἐπαναστατικὴ του προσπάθεια γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι καὶ τὴν ἔνωσι τῶν διαφόρων ἰταλικῶν χωρῶν. Μὰ ἦταν συγχρόνως ἀναγκασμένος νὰ εὐχαριστῇ καὶ τις μεγάλες δυνάμεις τῆς Εὐρώπης πού κάθε ἄλλο παρὰ εὐμενῶς διέκειντο ἀπέναντι τοῦ Γαριβάλδη καὶ τῆς κινήσεώς του.

Μιά μέρα λοιπὸν ὁ Καβούρ, πιεζόμενος ἀπὸ τοὺς πρεσβευτὰς τῶν μεγάλων δυνάμεων, διέταξε τὸ στόλο τοῦ ἰταλικοῦ κρατιδίου τοῦ Πεδεμοντιῦ τοῦ ὁποίου ἦταν πρωθυπουργὸς νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸ Γαριβάλδη καὶ τὰ πλάϊα του καὶ νὰ τὰ συλλάβῃ. Συγχρόνως ὁμως, διὰ προφορικῆς διαταγῆς, διέταξε τὸ ναύαρχο νὰ κάνῃ τὸ... μύωπα.

— Προσπάθησε, τοῦ εἶπε νὰ πλῆς μεταξύ τοῦ στόλου τοῦ βασιλείου τῆς Νεαπόλεως πού καταδιώκει τὸν Γαριβάλδη καὶ τοῦ στόλου τοῦ Γαριβάλδη. Πιστεύω νὰ μὲ κατάλαβες;

Τότε ὁ ναύαρχος τοῦ ἰταλικοῦ στόλου τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας:

— Αὐτὸ σημαίνει, ἀν κατάλαβα καλά, ὅτι ἡ ἐξοχότης σας μὲ στέλνει νὰ προστατεύσω τὸν Γαριβάλδη σὲ περίπτωση κινδύνου...

‘Ο περίφημος ‘Αγγλὸς ζωγράφος Γκαϊνηνσμπορόου εἶχε κάνει τὰ πορτραῖτα ὄλων σχεδὸν τῶν διασήμων προσωπικοτήτων τῆς ‘Αγγλίας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἐπόζησαν στὸ ἀτελιέ καὶ ὁ μέγας ἠθοποιὸς Γκάρρικ, καθὼς καὶ ὁ ἐπίσης περίφημος κωμικὸς ἠθοποιὸς Φρόστ.

Μὰ ὁ Γκαϊνηνσμπορόου, τοῦ ὁποίου ὡστόσο ὄλες ἢ προσωπογραφεῖες θεωροῦνται ἀριστουργήματα, δὲν κατῴρθωσε νὰ πετύχῃ οὔτε τὸν ἕναν, οὔτε τὸν ἄλλο.

— ‘Εσεῖς οἱ ἠθοποιοὶ, φώναξε στὸ τέλος πετώντας νευριασμένος τὰ πινέλλα του, ἔχετε μιά φυσιογνωμίαν ποῖ

‘Ο Γκαϊνηνσμπορόου καὶ ὁ Γκάρρικ

ματὰ τὸν ρώτησε μιά μέρα ποιὰ μέτρα εἶνε καλύτερα.

— Τὰ μέτρα πού μοῦ πῆρες στὴν... τελευταία μου φορεσιά! τοῦ ἀπάντησε ὁ ποιητὴς τῶν «Τραγουδιῶν τῶν Δρόμων καὶ τῶν Δασῶν».

‘Ο ‘Οσκάρο Οὐάιλντ, πρὶν ἀπὸ τὴ φυλάκισί του, ἦταν περιζήτητος στὰ ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τοῦ Λονδίνου καὶ δὲν γινότανε κοσμικὴ συγκέντρωσις ἀπὸ τὴν ὁποία νὰ λείπῃ. Γενικὰ δὲ, κι’ ὁ ἴδιος φαινόταν νὰ ἐπιδιόκη τὴ συντροφιά τῶν ἀριστοκρατῶν.

Μιά μέρα λοιπὸν κάποιος φίλος του τὸν ρώτησε:

— ‘Απορῶ, πῶς ἀρέσει σὲ σένα, ἕναν ἄνθρωπο ἀνώτερο, νὰ συναναστρέφῃσαι τοὺς τύπους τῶν σαλονιῶν πού εἶνε ὄλοι σχεδὸν κοῦφοι κι’ ἀνόητοι.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ ‘Οσκάρο Οὐάιλντ, μοῦ ἀρέσει νὰ τοὺς συναναστρέφωμαι γιὰ νὰ τοὺς... ἐξευτελίζω!...

Ρώτησαν κάποτε τὸν Μεγάλον Ναπολέοντα ποιὰ θεωροῦσε ὡς τὴ μεγαλύτερη νίκη τῆς ζωῆς του.

— Τὴν κατάκτησι τῆς καρδιάς τῆς συζύγου μου ‘Ιωσηφίνας! ἀπάντησε ὁ μέγας στρατηλάτης.

‘Ο Φραγκίσκος Α΄ καὶ ὁ ‘Ισπανὸς ἀξιωματικὸς.